

Miraklet Mindi vägde endast 1005 gram när hon föddes. Foto: Camilla Lagerman, Infälld bild: Privat

Möt Miraklet Mindi

Publicerad: 17 november 2016

Författare: Camilla Lagerman

Idag uppmärksammas internationella prematurdagen världen över, för att öka medvetenheten om för tidigt födda barn. Varje år föds ca 7000 barn i Sverige för tidigt, dvs innan graviditetsvecka 37. De för tidigt födda barnen delas in i tre olika grupper, måttligt prematura (födda innan v 37), mycket prematura (innan v 32) och extremt prematura (innan v 28). LindeNytt träffade lilla Mindi och hennes familj som bor i Lindesberg. Mindi är ett av de extremt prematura barnen.

Tommy Johansson och Maja Lindh blev ett par i maj 2010.

Några år in i förhållandet kom tankarna och längtan efter barn, något som inte skulle bli helt enkelt.

Efter 3 års försök att bli gravida följde ännu ett år med tuffa IVF-behandlingar, men utan resultat.

– Till slut gav vi upp. Jag skulle precis börja på nytt jobb, och då sa vi att nu tar vi en

paus från det här, berättar Maja.

Ödet ville dock något annat, och tidigt på morgonen den 27 maj 2015 visade graviditetstestet plötsligt ett plus!

Chockade, överraskade och väldigt lyckliga började de inse att de faktiskt skulle bli föräldrar.

Graviditeten flöt på bra, och på rutinultraljudet i vecka 20 visade det sig att det var en flicka som gömde sig i magen.

Men bara 6 veckor senare vändes allt upp och ner.

- Jag var ensam kvar på jobbet och skulle stänga för dagen. Plötsligt hör jag något som knäpper till och sen börjar det fullkomligt

forsa vatten. Jag ringde Tommy direkt, och han sade åt mig att ringa förlossningen på en gång! När jag ringde dit beordrade de mig

att ringa ambulans och ambulansen sa åt mig att lägga mig ner omgående!

Jag gjorde som de sade, men jag fattade fortfarande inte riktigt vad som hände, berättar Maja.

Efter en hastig ambulansfärd in till USÖ kom de till förlossningen där barnmorskorna och läkarna försökte stoppa värkarbetet som var i full gång. Men efter en bedömning under natten beslutades det att det skulle bli kejsarsnitt direkt på morgonen.

Så på lördagen den 17 oktober föds lilla Mindi, i vecka 26 - hela 14 veckor för tidigt.

Hon vägde endast 1005 gram, och mätte 37 cm.

Hon var så himla liten, huvudet var inte större än en kiwi, berättar Maja. Foto: Privat

- Läkarna virade in henne i något som mest liknande bubbelplast och lade henne sedan i en kuvös.

Sedan blev hon förflyttad till avd 35, neonatalavdelningen på USÖ.

Första natten klarade hon sig med endast cpap (andningshjälp) och alla var så himla imponerade över hur bra hon klarade sig.

Men redan dagen efter kom allt ikapp, och de fick söva henne och koppla upp henne mot en respirator, berättar Tommy

-Det var ljud överallt från alla maskiner som hon var kopplad till, det pep hela tiden, så hemma kunde vi inte ens använda mikron ett tag för att vi hoppade högt så fort den pep.

-Efter en vecka ville de att vi skulle åka hem, jag och Tommy, eftersom det inte fanns någon plats för oss.

Det var helt fruktansvärt att lämna henne, tankarna kom ju, tänk om vi åker hem och så dör hon?! säger Maja

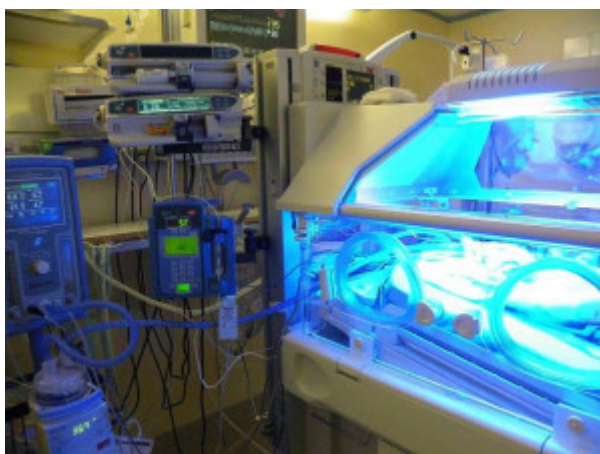
- Vi åkte hem, men pendlade till USÖ varje dag. Vi såg till att vara där till kl 8, var med på rondan kl 9, och sedan satt vi där till ungefär kl 18, berättar Tommy

När Mindi var 4 veckor gjorde läkarna en obehaglig upptäckt, hennes ductus var öppen. Ductus är ett blodkärl som under fostertiden förbinder lungpulsådern och kroppspulsådern, hos fullgångna barn stängs den efter födseln, men hos prematura barn kan det hända att den inte stänger sig, och det kan påverka blodcirkulationen till kroppens organ och lungorna.

- Läkarna försökte först med mediciner, men det funkade inte. Då beslutades det att hon skulle genomgå en hjärtoperation på Sahlgrenska i Göteborg. Då fick jag panik! Hur skulle de kunna flyga ner henne dit, med alla slangar och maskiner?

Skulle hon överleva? Ska vi börja planera en begravning nu?

Tommy började då diskutera med dem om det inte var möjligt för läkarteamet att komma till Mindi istället, och så blev det eftersom det ansågs för riskabelt att flytta henne. Mindi är den fjärde i Örebro att bli opererad av influgna läkare, berättar Maja

Hon var kopplad till så många maskiner,
det pep överallt! Hemma kunde vi inte
använda micron, eftersom vi hoppade
högt varje gång den pep, berättar
Tommy. Foto: Privat

Ingreppet var lyckat, och nu började Tommy och Maja att äntligen känna lite hopp igen.
Men bara en vecka efteråt drabbades Mindi av blodförgiftning.

- En dag var det något som inte stämde med Mindi, hon kändes orolig och var lite
spänd över magen.

Vi åkte hem för att sova, och personalen försäkrade oss om att de skulle ringa om det
var något.

Mitt i natten vid kl 2 ringde de och sade åt oss att packa och komma direkt!

När vi sedan kom inrusande på USÖ möttes vi av ett helt gäng läkare i konstiga rockar
med Mindi liggandes i transportkuvösen.

Det var flygteamet som kommit för att flyga henne till Uppsala.

Då bara föll jag ner på knä och bröt ihop totalt! berättar Maja

Mindi flögs akut i helikopter till Uppsala, medan Tommy och Maja sattes i en taxi för att
följa efter.

Taxiresan tog hela 4,5 timmar pga en taxibil som knappt gick framåt, och en chaufför
som vägrade inse problemet.

-Plötsligt ringer läkarna från Uppsala och undrar vart vi tagit vägen och talar om att vi
måste komma direkt!

Mindi var jättedålig och hade ett crp på nästan 400!

När vi till slut kom fram var det ingen som tog emot oss, vi fick irra omkring själva, utan
att ens veta om vår dotter levde.

Skillnaden var enorm mot den varma, familjära avdelningen på USÖ vi var vana vid. I
Uppsala var allt kallt och sterilt.

Till sist kom läkarna med Mindi, och det visade sig att hon hade drabbats av NEC, hål på
tarmen.

De hade fått ta bort 22 cm tarm, och satt stomi på henne.

Ingen visste hur länge de skulle behöva vara kvar, ingen kunde ge några klara besked.
Det kunde vara allt från 2 veckor till månader, helt beroende på hur hennes tarm
mådde, och hur de klarade av att sköta stomin.

-En kirurg meddelade efter lite påtryckning att vi skulle behöva stanna i minst sex
månader, och då bröt jag ihop! berättar Maja.

-Allt vi ville var att får vara en vanlig, normal familj, inflikar Tommy.

En av Mindis första blöjor, inte större än en mobiltelefon. Foto: Camilla Lagerman

Tre veckor efter operationen frågade de igen om ett mer specifikt datum och fick ett oväntat svar.

- Läkaren sade "Ni kan åka hem idag!" och vi bara tittade på varandra.

Det första jag tänkte på i min chockade hjärna var att vi måste ju städa ur vårt rum på Ronald McDonald, säger Maja och skrattar.

Den här gången skulle hela familjen få flyga tillsammans, och de fick 20 minuter på sig att packa ihop.

Taxin körde dem till en militärbas därifrån ambulansflyget skulle gå.

- Det här var precis efter terrorattackerna i Paris, så det var en ganska mäktig känsla när vi rullade in och hela planet var omringat av tungt beväpnade vakter, berättar Tommy.

Väl tillbaka i Örebro hölls Mindi isolerad för att minimera risken för infektioner.

- Vi åkte hem varje dag för att sova och tvätta och sådant, berättar Maja.

Det var på något sätt vårt sätt att samla energi.

Efter 2,5 månad var det dags för nästa operation. Nu skulle tarmen lagas och läggas tillbaka, så det blev en ny resa till Uppsala.

Läkarna hade förberett föräldrarna på att det kunde ta tid efteråt, de kunde inte åka tillbaka till Örebro förrän hon kunde bajsar på egen hand och kunde äta minst 75 ml per måltid.

Men redan 6 timmar efter operationen berättade sköterskorna att lilla Mindi hade lyckats bajsar, och att hon klarade sig helt utan syrgas! Ett mirakel kallade de henne.

Mindi hann också genomgå 2 laseroperationer på ögonen, något som är vanligt för extremt prematura barn.

Kort därefter kunde familjen återvända till Örebro.

Pappa Tommy och lilla Mindi. Foto: Camilla Lagerman

Sista helgen i februari 2016, efter både jul- och nyårsfirande på USÖ, fick de äntligen komma hem på permis.

- Det var helt underbart! Man ville verkligen inte behöva åka tillbaka igen, berättar Maja.

Man ville ju bara få höra att hon var frisk och fick stanna hemma.

Och precis det beskedet fick de kort där efter.

-Det var en väldigt konstig känsla, när man var hemma och det vanliga livet äntligen skulle börja, berättar Tommy.

Idag är Mindi en pigg och glad tjej som nyss har fyllt ett år.

I början gick hon på täta kontroller, tre gånger i veckan, men nu är det mer sällan.

-Hon följer sin egen kurva på bvc, så allt ser bra ut, säger Maja och pussar Mindi på kinden.

På Svenska Prematurförbundets [hemsida](#) kan man läsa mer, både för dig som har ett prematurt barn, eller för dig som anhörig.

Mamma Maja, lilla Mindi och Pappa Tommy. Foto. Camilla Lagerman

Källa: LindeNytt.com

<https://lindenytt.com/nyheter/217937/>